

El llenguatge Selves i salvatges

Una falta d'ortografia que es comet prou sovint consisteix en l'escriptura de la forma «selvatge», és a dir, de la paraula salvatge amb una e en lloc d'una a a la primera síl·laba. És una falta comprensible, car hom relaciona fàcilment salvatge amb selva que presenta una e indubtable a la primera síl·laba. Així com tal com s'ensenya als tractats pràctics d'ortografia, escrivim mandrós i aspor amb a perquè deriven de mandra i aspre, i ventós i llengut amb e perquè deriven de vent i llengua n'hi ha que escriuen «selvatge» en lloc de salvatge perquè sembla un derivat de selva.

Però salvatge no és pròpiament un derivat de selva. Hi té una relació etimològica evident, però és un mot que ens ha arribat per un altre camí. Observem que, de fet, els mots catalans d'aquesta família etimològica, pel que fa a la vocal de la primera síl·laba, es divideixen en tres grups: selva i selvàtic amb una e els cultíssims silvestre silvícola, silvicultura, etc., que mantenen la i de la forma llatina originària «silva», i salvatge i els seus nombrosos derivats, com salvatgi, salvatgia, salvatjada, etc, amb una a. Veiem clarament que salvatge forma adjectiva, no deriva de selva perquè tots els derivats acabats en atge són noms, obtinguts d'altres noms —com mestratge de mestre, llenguatge de llengua— o bé de verbs —muntatge de muntar, prometatge de prometre. Segons els especialistes, salvatge prové d'una forma del llatí vulgar, «salvaticus», usada en lloc de «silvaticus», cosa que, per tant, representa un procés diferent del que condueix «silva» a selva.

D'altra banda, és bo d'adonar-se que en castellà existeixen els mots corresponents a tots tres grups: amb a («salvaie») amb e («seiva») i amb i («silvestre»), sense que ningú, és clar, en faci qüestió. Segons Coromines, però, la forma «salvaie» creu de les del català i l'occità.

Albert Jane